

Panium – Tizennyolcas szám

Háromszor 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Most Daniel tizennegyedik fejezetének tizenkettedik verse némely következményével foglalkozunk, majd ezt követően a „250” év három vonalát a tizenegyedik verstől a tizenötödikig terjedő versek történetébe illesztjük, amely a Kr. e. 200-ban vívott panniumi csatában teljesedett be. A Kr. e. 457-ben kezdődő „250” éves vonal Kr. e. 207-ben ér véget, annak az időszaknak a közepén, amely a raffiai csatával kezdődik és a panniumi csatával végződik. A Néró vonalában levő „250” év Konstantin háromlépcsős történetével ér véget, amelyet a 313., 321. és 330. évek jelképeznek. Az Egyesült Államok „250” éve 2026. július 4-én ér véget.

Néró vonala a fenevad képmása próbaidejének történetét jelképezi, először az Egyesült Államokban, majd a világban. A Kr. e. 457-től számított vonal Trumpot katonai értelemben két csata között egy felezőpontra helyezi. Az 1776-tól kezdődő időszak szintén egy felezőpontot jelöl Trump végső elnöksége számára. Ahhoz, hogy ezeket a vonalakat a megfelelő helyükre állítsuk, először a tizenkettedik verssel, valamint Oroszország és Putyin bukásával foglalkozunk. Ezt követően a három „250” éves vonallal, majd a Hasmóneus-dinasztia vonalával. Amikor ezek a vonalak a helyükre kerülnek, Pétert a Paniumhoz igazítjuk. Amikor ezek a vonalak a helyükre kerülnek, képesnek kell lennünk felismerni, miként kell a 2020. július 18-i üzenetet kiigazítani és hirdetni, és hogy ez Jóel könyvének üzenete.

Júda királya, Uzziás, és Ptolemaiosz, Egyiptom királya

A Ráfianál vívott csatában a tizenegyedik verset betöltő történelem összhangban áll Uzziás király történetével. Amikor Ézsaiás megtisztul, és erőt nyer, hogy hirdesse a késői eső üzenetét, elhívása abban az esztendőben történt, amelyben Uzziás meghalt.

Amely esztendőben meghalt Uzziás király, láttam az Urat ülni magas és felemeltetett királyi széken, és palástjának uszálya betöltötte a templomot. Ézsaiás 6:1.

Uzzijjáh halálát megelőzte az a lázadás, amelyet tanúsított, s amely párhuzamban állt és egybeesett Ptolemaiosz lázadásával közvetlenül a raphiai csatában aratott győzelem után. Uzzijjáh és Ptolemaiosz egy olyan déli király jelképei, akinek szíve felfuvalkodott, s aki azáltal lázad, hogy az állami hatalmat az egyházi hatalommal igyekszik egyesíteni. Amikor Uzzijjáh megkísérelte egyesíteni az egyházat és az államot, a homlokán levő lepra a fenevad bélyegének előképe volt.

És követte őket a harmadik angyal, nagy szóval ezt mondván: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi homlokára vagy kezére, az is inni fog az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett ki az ő felháborodásának poharába; és gyötrődni fog tűzben és kénköben a szent angyalok jelenlétében és a Bárány jelenlétében. És gyötrelmük füstje felmegy örökkön örökké; és nincs nyugalomuk sem éjjel, sem nappal azoknak, akik

imádják a fenevadat és annak képét, és akik felveszik nevének bélyegét. Jelenések 14:9–11.

Ezután Uzziás a fokozatos halál állapotát jelképezi attól az időtől kezdve, hogy lázadó módon megkísérelte egyesíteni az egyházat és az államot. Ezt követően tizenegy éven át egy cselekvésképtelenné vált társuralkodást jelképez fiával együtt. Uzziás tizenegy évig élt lázadása után. Lázadásának kezdete a vasárnapi törvényt szimbolizálja, amikor az egyház és az állam egyesül, és a fenevad bélyegét kikényszerítik. Tizenegy évvel később meghalt, ami uralkodásának végét jelképezi Júda déli királyságának királyaként; ez volt a dicsőséges föld, vagyis az Egyesült Államok.

Ptolemaioszhoz fűződő prófétai viszonylatban Uzziás Júdát, a dicsőséges földet és a hitehagyott protestantizmust jelképezi, míg Ptolemaiosz Egyiptomot képviseli, amely a sárkányi hatalom, s amelynek vallása a spiritizmus. Amikor e két királyt párhuzamos vonalakként tekintjük, Uzziás megszűnik a dicsőséges föld szemléltetése lenni, és együtt két nemzet jelképévé válnak. Egyiptom és Júda a spiritizmus és a hitehagyott protestantizmus vallásainak jelképei. Az államnak és az egyháznak a jelképei. Az az államesterség és egyházi mesterkedés, amelyet akkor képviselnek, amikor egyetlen jelképként kapcsolódnak össze, két nemzetet foglal magában, miként a médek és perzsák esetében, miként Franciaország Egyiptom és Sodomája esetében, miként az Egyesült Államok republikánus és protestáns szarvai esetében, miként Izráel és Júda északi és déli királyságai esetében, valamint a pogány Róma és a pápai Róma esetében. Két királyság jelképeként prófétailag összekapcsolja őket a jeruzsálemi templom, ahol mind Uzziás, mind Ptolemaiosz áldozni törekedett a jeruzsálemi templomban. Két nemzet, akik ugyanazon szentélynél láznak.

Fontos észrevenni, hogy mindkét király lázadása a jeruzsálemi templommal állt összefüggésben, amely annak a templomnak a jelképe, ahol Dániel a tizedik fejezetben Krisztust látta. E két király történelme az ukrainai háborúnál találkozik, és ezáltal 2014-ben kezdik meg bizonyágtételüket. Mindkettő felemeltetett katonai győzelmek által, amelyeket a tizenegyedik versben szereplő rafiai csata jelképez. Rafia jelöli a bibliai prófécia hatodik királyságának határvidékét és a vasárnaptörvény hármasszövetségét. Egyúttal ez a határa a küzdő egyházból a diadalmas egyházba való átmenetnek.

2014 után a leggazdagabb király bejelentette szándékát, hogy 2015-ben indul az elnökségért. 2020-ban a leggazdagabb király, a republikánus szarvat képviselve, megkapta halálos sebét, amely később meggyógyult. 2022-ben az ukrainai háború eszkalálódott. Trump ezután visszatért a tizenharmadik vers beteljesedéseként, a 2024-es választáson. 2023 júliusában hang hallatszott a pusztában. 2023. december 31-én a protestáns szarv feltámadt, miként a republikánus szarv is a 2024-es választáson, amikor Trump visszatért, majd 2025-ben az alap próbatétele véget ért a templom próbatételének elérkezésével.

1989

Azok az igazságok, amelyek 1989-ben felnyitottak, kettősek voltak. A reformmozgalmak prófétai párhuzamai és Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse ugyanabban az időben nyíltak meg. Vannak bizonyos prófétai szabályok, amelyeket a negyvenedik vers kezdeti üzenetének

megalapozására alkalmaztak. Ezen igazságok közül éppen némelyek most annak az ugyanazon versnek a rejtett történetéhez szolgálnak kulcsul, ahol azok a prófétai drágakövek felfedeztetek. Mondok egy példát.

1989-ben az adventizmusban nem létezett egységes értelmezés arra nézve, hogy Dániel könyvének utolsó hat verse mit jelképez. Ez az egység hiánya kettős volt. Nem volt egyetértés a versek jelentését illetően. Azok, akik azt vallották, hogy értik e verseket, emberi elképzeléseket terjesztettek, amelyek az elpártolt protestantizmus és a katolicizmus teológiájával elegyedtek — azzal az elsőszülöttségi örökséggel, amelyet elődeiktől kaptak az 1863-as lázadásból, amikor Jeroboám alapvető lázadásában a engedetlen próféta szerepét töltötték be. Azok az egyéni elképzelések arról, hogy mit jelentenek e versek, legjobb esetben is magánértelmezések voltak. A versekről alkotott nézeteik vagy ellentmondtak az alapvető prófétai alkalmazásnak, és gyakran magának annak az alaptételnek is, amelyet e versekre vonatkozóan ők maguk azonosítottak.

Amit a versekben láttunk, az mind a hat vers következetes értelmezése volt. Az üzenetnek az a következetessége, amelyet megláttunk, bátorított engem arra, hogy előterjesszem a megértésemet, még akkor is, amikor tudtam, hogy az egész adventizmus elveti azt, amit megértettem. Az, amit e versekből megértettünk, először 1996-ban került közzétételre, és az ott kifejtett értelmezés azóta csak még erősebbé vált, amint az idő harminc éven át továbbhaladt!

Ha figyelembe veszi A vég ideje című folyóirat legelső hivatkozását, azt találja, hogy az a Testimonies, 9. kötet, 11. oldal. Öt évvel 9/11 előtt a folyóirat 9/11-gyel kezdődik. Az egyik felismerés, amely bátorított engem, annak megértése volt, hogy a negyvenedik versben „a vég idején” az északi és a déli király lelki, nem pedig szó szerinti hatalmak voltak. Abban az időben már tudtam, hogy White testvérnő azt mondja: Dániel és Jelenések könyvei ugyanaz a könyv, és hogy ugyanazt a próféciavonalat, amely Dánielnél található, János a Jelenésekben veszi fel. Rátaláltam arra, hogy a Jelenések tizenegyedik fejezetében, amely az 1798-as végidő körüli történelemben teljesedett be, White testvérnőnek a fejezethez fűzött magyarázata világosan tanítja, hogy Franciaország a lelki Egyiptom volt; és ugyanilyen világosan kijelenti, hogy a Jelenések tizenhetedik fejezetében a fenevadon ülő parázna a lelki Babilon volt.

White testvér e két hatalom azonosítását A nagy küzdelem című művében adja meg, és ezek a megjegyzések összekapcsolják János és Dániel bizonyágtételét. Dániel könyve tizenegyedik fejezetében a déli király meghatározása az a hatalom, amely Egyiptomot uralja, az északi király pedig az a hatalom, amely Babilont uralja. Amikor a Biblia és a Prófétaság Lelke együtt munkálkodott egy igazság megalapozásán azáltal, hogy Dánielt és a Jelenések könyvét összekapcsolta a tétel bizonyítására, azt soha nem adhattam fel sem valamely tévelygő teológusnak, sem valamely önfenntartó szolgálat tévelygő, önjelölt vezetőjének.

Ptolemaiosnak és Uzzijának mint a rafiai ütközet, valamint annak azután bekövetkező következményei jelképeinek a megértése, amikor szívük felfuvalkodik, azt jelenti, hogy azt a tényt kell irányadónak tekintenünk, hogy Ptolemaios a sárkányi hatalmat képviseli, amely legyőzi Róma helyettes hatalmát, csak hogy elveszítse a küzdelmet azzal a helyettes hatalommal szemben, amely a tizedik versben és 1989-ben legyőzte Ptolemaioszt. A történelmi megkülönböztetések

szándékosak és fontosak.

Uzziás akkor veszi fel a fenevad bélyegét, amikor megkísérli egyesíteni az egyházat és az államot; Uzziás a dicsőséges föld, és a dicsőséges föld 1989-ben az üzenet kezdetén jelentős érv volt. A dicsőséges föld az Egyesült Államok, vagy a Hetednapi Adventista Egyház? Azok, akik akkor ahhoz a téves elképzeléshez ragaszkodtak, hogy a dicsőséges föld az Adventista Egyház, valamint mindazok, akik még most is így tesznek, azt állítanák, hogy a negyvenötödik vers dicsőséges szent hegye nyilvánvalóan Isten egyháza volt, s ez számukra azt jelentette, hogy a hegy és a föld ugyanaz a jelkép. Szokásos emberi okoskodás, azt hiszem.

Uzzijjá a dicsőséges föld, és Ptolemaiosz Egyiptom. Uzzijjá, mint a dicsőséges föld, a protestantizmus és a republikanizmus két szarvával rendelkezik. Ptolemaiosz politikai megnyilvánulása a kommunizmus és annak különféle formái, Ptolemaiosz vallási megnyilvánulása pedig a spiritizmus és annak különféle formái. A sárkányi hatalom egyik jellegzetessége, hogy szövetség, a hamis próféta azonban, aki a dicsőséges föld, egyetlen nemzet két szarvával.

Dániel 11:40 megállapította, hogy az Egyesült Államok volt a pápaság helyettesítő hatalma, amikor 1989-ben a Szovjetuniót elsöpörték. Ez az igazság összhangban áll a Jelenések 13 két szarvú földi fenevadának szerepével, mert a két könyv ugyanaz.

És láttam egy másik fenevadat feljönni a földből; és két szarva volt, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szólt, mint a sárkány. És az első fenevad minden hatalmát gyakorolja annak színe előtt, és azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult. Jelenések 13:11, 12.

A tizenharmadik fejezet Jelenések könyvében az Egyesült Államokat a pápaság helyettesítő hatalmaként azonosítja, mert a földből feljövő fenevad „gyakorolja mindannak a” tengerből feljövő fenevadnak „hatalmát”, amely „előtte” jelent meg. A második versben a pogány Róma sárkánya a pápaságnak adta annak erejét, székhelyét és nagy hatalmát. Az a szó, amelyet „power”-nek fordítottak, erőt jelent, a tizenkettedik versben azonban egy másik szó szerepel, amelyet „power”-nek fordítottak, s amelynek jelentése: „átruházott hatalom”.

Az Egyesült Államok a pápaság megbízott hatalma, amelyet a pogány Róma jelképezett előre, s amely a második versben foglaltak szerint katonai és gazdasági támogatását adta a pápaságnak. Ezzel a pogány Róma az Egyesült Államokat jelképezte előre, amely szintén „szekereit, hajóit és lovasait” adná ahhoz, hogy elvégezze a pápai hatalom piszkos munkáját.

Amikor a tizedik, tizenegyedik és tizenötödik vers három csatája beteljesedett a történelemben, Antiochus Magnus minden egyes csatánál jelen volt. Ez a tény azonosítja, hogy a három csatában ábrázolt hatalom a fenevad helyettesítő hatalma, mert mindig Antiochus az, és 1989-ben Antiochus az Egyesült Államok helyettesítő hatalma volt.

A tizenhatodik vers vasárnaptörvényéhez vezető három csata magán viseli az Alfa és Ómega kézjegyet, valamint az igazság szerkezetét is. Az első csatában és a harmadik csatában az Egyesült Államok áll, azonosítva az alfát és az ómegát az első és az utolsó csatában. A tizenhatodik vers vasárnaptörvényéhez vezető három csata az igazság kézjegyet is magán viseli. A náci Ukrajna

proxihatalma a középén álló csata, amely az igazság héber szavának keretrendszerében a középső jelzőpont lázadását jelképezi. A három csata 1989-től a vasárnaptörvényig terjedő időszakot képviseli, ami azt jelenti, hogy a negyvenedik vers „rejtett történelmét” képviselik.

A Jelenések 11. fejezetének 11. verse 2023-at jelöli meg annak a pontnak, amikor mindkét szarv feltámad. Dániel 11. fejezetének 11. verse ugyanezt a történelmi időszakot azonosítja. A prófécia belső vonala és a prófécia külső vonala 2023-ban egybeesik. A belső vonal az a „dolog”, amelyet Dániel megértett, a külső vonal pedig a „látomás”, amelyet megértett.

A templompróba, amelyet Dániel szemléltet, a huszonkettedik napon kezdődött, és 9/11 után huszonkét évvel — amely az a pont, amikor Ézsaiás belépett a templomba — eljutunk 2023-hoz. Ézsaiás Uzziás halálát, miután tizenegy évig élt leprával, 9/11-nél azonosítja. A templom felépítésének munkája először az alap lerakásából áll, azután a templom felépítéséből és a zárókő elhelyezéséből, ami ezt követően a harmadik lakmuszpróbához vezet, amelyet a trombiták ünnepe képvisel a 3Mózes huszonhárom vonalában. Az örökkévaló evangélium belső munkája a külső vonal történelme során valósul meg. A tizenegyedik versben Putyint Ptolemaiosz jelképezi, Uzziás király pedig második tanúbizonyságot szolgál a déli király szemléltetéséhez, aki katonai siker által felemeltetik, és ezt követően megkísérli, hogy magát a vallás területére beillessze.

És a déli király haragra gerjed, és kivonul, hogy megütközzék vele, tudniillik az északi királlyal; és az nagy sokaságot állít csatasorba, de a sokaság annak kezébe adatik. És amikor elsőpri a sokaságot, szíve felfuvalkodik; és sok tízezret levet, de attól meg nem erősödik.
Dániel 11:11–12.

Uriah Smith foglalkozik Ptolemaiosz Philopatör történetével és azzal a kísérletével, hogy áldozatokat mutasson be a jeruzsálemi templomban.

„Ptolemaioszból hiányzott az okosság, hogy győzelmét jól használja fel. Ha sikerét továbbfejlesztette volna, valószínűleg Antiochosz egész királyságának urává lett volna; ám megelégedve néhány fenyegetéssel és néhány fenyegetőzéssel, békét kötött, hogy átadhassa magát állatias szenvedélyei zavartalan és korlátlan kielégítésének. Így, miután legyőzte ellenségeit, bűnei győzték le őt, és megfélemlítve a nagy névről, amelyet megalapozhatott volna, idejét lakomázásban és bujálkodásban töltötte.”

„Szívét felfuvalkodottá tette sikere, de attól távolról sem erősödött meg; mert az a dicstelen mód, ahogyan azzal élt, saját alattvalóit lázította fel ellene. Szívének felfuvalkodása azonban különösképpen a zsidókkal folytatott eljárásában mutatkozott meg. Jeruzsálembe érkezve ott áldozatokat mutatott be, és igen erősen kívánta, hogy beléphessen a templom legszentebb helyére, ama hely törvényével és vallásával ellentétben; de mivel — noha nagy nehézségek árán — visszatartották, úgy távozott onnan, hogy az egész zsidó nemzet ellen lángoló harag égett benne, és azonnal rettenetes és könyörtelen üldözést indított ellenük. Alexandriában, ahol a zsidók Nagy Sándor napjai óta laktak, és a legkiváltságosabb polgárok előjogait élvezték, e üldözés során negyvenezer ember esett áldozatul Eusebiosz szerint, hatvanezer Jeromos szerint. Az egyiptomiak lázadása és a zsidók lemészárlása bizonyosan nem volt alkalmas arra, hogy megerősítse őt országában, hanem inkább majdnem teljesen elegendő volt annak romlásba döntésére.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Ptolemaiosz Philopatónak a Kr. e. 217-ben, Raphiánál aratott katonai győzelme nem erősítette meg Ptolemaioszt, hanem azt eredményezte, hogy „szíve felfuvalkodott”. Az ukrainai háborúban aratott győzelem sem fogja megerősíteni Putyint, hanem „felfuvalkodottá teszi a szívét”, miként a katonai siker Uzziás király szívét is felfuvalkodottá tette.

És Uzziájáh elkészíttetett számukra az egész sereg számára pajzsokat, dárdákat, sisakokat, páncélokat, íjakat és parittyákat kőhajításra. És készíttetett Jeruzsálemben hadigépeket, amelyeket ügyes mesterek találtak fel, hogy a tornyokon és a bástyákon legyenek, s nyilakat és nagy köveket lőjenek velük. És neve messze földre elterjedt; mert csodálatos segítséget nyert, mígnem megerősödött. De amikor megerősödött, szíve felfuvalkodott vesztére; mert vétkezett az ÚR, az ő Istene ellen, és bement az ÚR templomába, hogy tömjénezzon a füstölőoltáron. 2Kronikák 26:14–16.

Két déli király, akiknek szíve a hadisikerek miatt felfuvalkodott, megkísérelte, hogy bemenjen ugyanabba a templomba, és áldozatot mutasson be, amit egyedül a papnak volt szabad megtennie. Mindkét esetben a papok ellenálltak a kevély királyok erre irányuló törekvésének. Az egyik király ezután megtorlást kezdeményezett a zsidók ellen, a másikat pedig leprával sújtották a homlokán.

Azáriás pap pedig bement utána, és vele együtt az Úr nyolcvan papja, vitéz férfiak; és ellenálltak Uzziás királynak, és ezt mondták neki: Nem a te dolgod, Uzziás, hogy tömjént égess az Úrnak, hanem Áron fiainak, a papoknak, akik fel vannak szentelve a tömjénezésre; menj ki a szentélyből, mert vétkeztél, és ez nem válik becsületre az Úr Istentől. Akkor Uzziás megharagudott, és kezében tömjénező volt, hogy tömjént égessen; és miközben haragudott a papokra, a poklosság felütött a homlokán a papok előtt az Úr házában, a tömjénező oltár mellett. És Azáriás főpap és az összes pap ránéztek, és íme, poklos lett a homlokán, és kiűzték onnan; sőt maga is sietett kimenni, mivel az Úr megverte őt. Uzziás király pedig poklos volt halála napjáig, és külön házban lakott, mint poklos; mert el volt zárva az Úr házatól; és fia, Jótám felügyelt a király házára, ítélve a föld népét. Uzziás egyéb dolgait pedig, az elsőktől az utolsókig, megírta Ésaías próféta, Ámóc fia. 2 Kronikák 26:17–22.

2014-ben Európa globalistái és az Obama-rezsim színes forradalmat indítottak Ukrajna nemzete ellen. 2022-ben Oroszország olyan invázióba kezdett, amely végül Putyin és Oroszország győzelméhez vezet; akiket Ptolemaiosz és Uzziás, a dél királyai jelképeznek. A tizenkettedik vers azt mondja, hogy Putyin győzelme után „szíve felfuvalkodik; és sok tízezret lever: de nem erősödik meg általa.” A történelem ezután királyságának fokozatos hanyatlását rögzíti.

A fokozatos hanyatlás a halálához vezetett, és mire a Nagy Antiokhosz megtorolja a Raphiánál elszenvedett vereségét, Antiokhosz már nem Ptolemaiosz Philopatórával állt szemben, hanem egy fiatal gyermekkel, aki akkor Egyiptom uralkodója volt. A gyermek az utolsó nemzedék jelképe, így az egyik szinten a gyermek-király, akit Antiokhosz Paniumnál legyőz, a dél királyságának végső nemzedéke. Gyakorlati szinten a gyermek-király gyengeséget jelenít meg Antiokhosz erejével szemben.

„A Ptolemaiosz Philopatór és Antiokhosz között kötött béke tizennégy évig tartott. Ezalatt Ptolemaiosz mértéktelenség és kicsapongás következtében meghalt, és fia, Ptolemaiosz Epiphanész követte őt, aki akkor négy- vagy öt éves gyermek volt. Antiokhosz ugyanebben az

időben, miután elfojtotta a lázadást országában, és a keleti részeket meghódolásra kényszerítette, valamint megszilárdította azok engedelmességét, szabadon fordulhatott bármilyen vállalkozás felé, amikor a fiatal Epiphanész Egyiptom trónjára lépett; és úgy vélén, hogy ez túlságosan kedvező alkalom birodalma kiterjesztésére ahhoz, hogy elszalassza, hatalmas sereget gyűjtött, „nagyobbat az előbbinél” (mert keleti hadjárata során sok csapatot gyűjtött össze és nagy gazdagságra tett szert), és Egyiptom ellen indult, arra számítva, hogy könnyű győzelmet arat a gyermek király fölött. Hogy miként járt sikerrel, azt mindjárt meglátjuk; mert itt új bonyodalmak lépnek be e királyságok ügyeibe, és új szereplők jelennek meg a történelem színpadán.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

A Dél királya

Oroszország végső lépéseinek felvázolása egyben a prófétai déli király végső lépéseinek felvázolása is. Annak a lelki déli királynak egy prófétai jellemzője, aki a prófétai történelemben a vég idején, 1798-ban jelent meg, az, miként jut a végére. Ez a prófétai jellemző az északi királyra és a hamis prófétára is érvényes. Mindhárom hatalomnak, amely Armageddonba vezet a világot, olyan végkimenetele van, amelyet Isten Igéje kifejezetten azonosít. Bármilyen történet is Putyinnal és Oroszországgal, annak előképét a déli király múltbeli vonalaiban már meg lehetett látni.

A szellemi déli király bukásának példáit az első szellemi déli király bukása előképezte, aki a forradalom időszakában az ateista Franciaország volt. A déli királyság bukása magában foglalja a déli király bukását is. Napóleon bukása megfelel Franciaország bukásának, és összhangban áll a dél következő királyságának, vagyis Oroszországnak a bukásával. Oroszország mint a modern déli király forradalomban kezdődött, miként Franciaország is, mint a déli király, forradalommal kezdődött.

A forradalom a sárkány egyik jellemzője, aki a déli királyok jelképe. A sárkány, a déli király elsődleges jelképe, a Sátán, és amikor az ezredév végén forradalomra tesz kísérletet, tűz száll alá a mennyből, és megemésztí őt. Kezdeti mennyei lázadása volt alfája annak a lázadásnak, amely az ezredév befejezésénél következik be.

1798-ban Franciaország prófétai értelemben elfoglalta a dél szellemi királyának trónját a francia forradalom idején. Az a forradalom végigsöpört Európa nemzetein, és végül eljutott az orosz forradalomig, amelyet ugyanabban az évben hamarosan a bolsevik forradalom követett.

Az 1917-es orosz forradalom két fő szakaszból állt: a februári forradalomból (amely megdöntötte a cári monarchiát, véget vetett az önkényuralomnak, és a szovjetekkel fennálló kettős hatalom időszakában ideiglenes kormányt hozott létre), valamint az októberi forradalomból (más néven bolsevik forradalomból, amelyben a Lenin vezette bolsevikok puccsal ragadták magukhoz a hatalmat, ami a szovjethatalom kialakulásához és a szocializmus/kommunizmus felé vezető út megnyílásához vezetett).

A történeti elemzésekben és a forradalomelméletben (különösen marxista nézőpontokból, mint Trockijé, Luxemburgé és másoké, akik párhuzamokat vonnak), a francia forradalmat (1789–1799) gyakran úgy tekintik, mint amely mintaszerűen megjeleníti vagy vázlatot ad az orosz események

lefolyásához. A francia forradalomnak az a két szakasza, amely előképezte ezeket az orosz fázisokat, a következő:

- A kezdeti mérsékelt/alkotmányos szakasz (hozzávetőleg 1789–1792), amely a Februári Forradalommal áll összhangban. Ez a francia szakasz a Bastille ostromával, a rendi gyűlés/Nemzetgyűlés összehívásával, a feudális kiváltságok eltörlésével, az Emberi és Polgári Jogok Nyilatkozatával, valamint az alkotmányos monarchia létrehozásával kezdődött a girondisták és a mérsékelt reformerek vezetése alatt. Megdöntötte az abszolút monarchiát, de megőrzött a polgári/liberális kormányzás elemeiből és a kettős/vitatott hatalmi struktúrákból (pl. a Nemzetgyűlés és a tovább élő monarchia között). Hasonlóképpen, 1917 februárja véget vetett a cárizmusnak, de polgári ideiglenes kormányhoz és a szovjetekkel fennálló kettős hatalomhoz vezetett.
- A radikális/jakobinus szakasz (hozzávetőleg 1792–1794, beleértve az Első Köztársaság megalapítását, XVI. Lajos kivégzését, valamint a Rettegés uralmát Robespierre és a jakobinusok/Közjóléti Bizottság alatt) megfelel az októberi (bolsevik) forradalomnak. A jakobinusok radikális fellépés révén ragadták magukhoz a hatalmat a mérsékeltbb girondistáktól, köztársaságot hirdettek, elfojtották az ellenforradalmat, és a forradalmat mélyebb társadalmi átalakulás, valamint a belső/külső fenyegetésekkel szembeni védekezés felé vitték tovább. Ez tükrözi azt, ahogyan a bolsevikok megdöntötték az ideiglenes kormányt, megszilárdították a proletár/proletárdiktatúra uralmát, és előmozdították a forradalmi szocializmust.

Ezek a párhuzamok azt hangsúlyozzák, hogy a forradalmak gyakran egy meghatározott mintát követnek: a régi rendszer elleni kezdeti, széles körű felkelést (amelyet mérsékelt/polgári erők vezetnek) egy válság közepette a radikálisok hatalomátvétele követi, hogy „megmentse” és továbbmélyítse a forradalmat. Maguk a bolsevikok is tudatosan a francia példára támaszkodtak, októberi felkelésüket a jakobinus puccshoz hasonlónak tekintve — olyasminek, amely szükséges az ellenforradalom megakadályozásához és a forradalom lehetőségeinek beteljesítéséhez.

Ez a tipológia olyan művekben jelenik meg, mint Trockij Az orosz forradalom története című műve (amely kifejezetten az oroszországi kettős hatalom időszakát hasonló franciaországi dinamikákhoz hasonlítja), valamint Rosa Luxemburnak az orosz eseményekről szóló írásaiban, ahol megjegyzi, hogy az orosz forradalom első időszaka (márciustól októberig) a francia (és az angol) forradalmak sémáját követi, miközben a bolsevik hatalomátvétel a jakobinusok felemelkedésével áll párhuzamban.

Jézus mindig a kezdettel szemlélteti a véget, és Napóleon bukása mint az első lelki déli király a forradalom kezdetén kijelölt útjelzőket követte, és ezzel a Szovjetunió bukását ábrázolta.

Napóleon fokozatos (lépésről lépésre bekövetkező) bukása szoros összhangban áll a Szovjetunió fokozatos hanyatlásával és 1991-es összeomlásával, ugyanabban a tipológiai keretben, amelyben a francia forradalom két szakasza előképezte az orosz forradalom 1917. februári és októberi szakaszát. A párhuzam kiterjed a posztradikális konszolidáció szakaszára is (bonapartizmus), valamint annak elkerülhetetlen felbomlására. Mindez részint az általános történelmi mintázatokból, részint a marxista elemzésekből merít (különösen Trockij Az elárult forradalom című művéből és

kapcsolódó írásaiból), amelyek Napóleont a bonapartizmus őstípusaként kezelik: olyan erőskezü rezsimként, amely egy forradalom radikális tetőpontja után emelkedik fel, egyensúlyoz az osztályok között, megőrzi a forradalom kulcsfontosságú strukturális vívmányait (miközben elfojtja annak demokratikus lendületét), személyes, katonai-bürokratikus birodalmat épít ki, túlfeszíti magát, majd szakaszos összeomlást szenved el, amely a régi rend részleges restaurációjához vezet.

Napoleon bonapartista felemelkedése párhuzamba állítható a sztálinista hatalomkonszolidációval

A jakobinus radikális szakasz és a thermidori reakció (1794) után a bizonytalan Direktórium (1795–1799) következik; Napoleon 18. brumaire-i államcsínye (1799) létrehozza a Konzulátust, majd a Császárságot (1804). Kodifikálja és exportálja a polgári forradalom vívmányait (a Napóleoni Kódexet, a feudális kiváltságok megszüntetését, az erős központosított államot), de azokat az autoriter uralomnak, a katonai dicsőségnek és egy új elitnek rendeli alá.

A bolsevik/októberi radikális szakasz és a korai szovjet kísérletek után bürokratikus elfajulás következik be (különösen az 1920-as évek közepétől). Sztálin hatalmának megszilárdítása legyőzi a Baloldali Ellenzéket, kikényszeríti az „egy országban megvalósuló szocializmus” elvét, és rendőri/katonai-bürokratikus diktatúrát hoz létre. A tervgazdaság és az államosított tulajdon (Október alapvető vívmányai) fennmaradnak, de egy kiváltságos kaszt eszközeivé válnak, miközben a nemzetköziség feladásra kerül.

Mindkét esetben a forradalmi energia „befagyaszttásra” kerül, és egyetlen személy vagy apparátus alatt az államhatalom és a terjeszkedés szolgálatába irányítatik át (Trockij kifejezetten a sztálini rendszert a „szovjet bonapartizmus” egyik formájának nevezte, amely közelebb állt Napoleon Császárságához, mint a Konzulátushoz).

A Lépésről Lépésre Bekövetkező Összeomlás

Ez az alapvető összhang: a hanyatlás nem egyetlen hirtelen bekövetkező esemény, hanem eróziók egymást követő sorozata, amelyet a túlterjeszkedés, a belső ellentmondások, a katonai mocsárba jutás, a periférikus ellenőrzés elvesztése, a kudarcba fulladt reformok, valamint a végső felbomlás/helyreállítás idéz elő.

Napóleoni oldal (1812-től 1815-ig)

- 1812: Oroszország katasztrofális inváziója — a Grande Armée-t (600 000 fő) a logisztikai nehézségek, a tél és az ellenállás megtizedelte. Katasztrófális fordulópont; a presztízs és az élőerő óriási vesztesége.
- 1813: Koalíció alakul ellene; vereség Lipcsénél („a népek csatája”) — a német szövetségesek és területek elvesztése; a birodalom zsugorodni kezd.
- 1814: A szövetségesek betörnek Franciaország tulajdonképpeni területére; Párizs elesik; Napoleon lemond, és Elba szigetére száműzik.

- 1815: Rövid visszatérés (Száz Nap), végső vereség Waterloonál; végleges száműzetés Szent Ilona szigetére; a Bourbon-monarchia helyreállítása (a forradalmi vívmányok reakciós visszafordítása, bár nem teljes mértékben — egyes jogi/közigazgatási változások fennmaradtak).

Szovjet oldal (az 1970-es évektől 1991-ig)

- Az 1970-es évek vége–1980-as évek: gazdasági stagnálás (a Brezsnyev alatti „zastoi”), krónikus hiányok, technológiai lemaradás, valamint az Egyesült Államokkal/NATO-val folytatott bénító fegyverkezési verseny — a rendszerszintű túlnyújtózkodás kezdi belülről kiüresíteni a gazdaságot.
- 1979–1989: afganisztáni háború — a szovjet „Vietnam”; a mocsár felemészti az erőforrásokat, a morált és a nemzetközi tekintélyt (figyeljük meg az ironikus párhuzamot: Napóleon Oroszországban semmisült meg; a Szovjetunió pedig egy zord, ellenálló hadszíntéren vérzett el).
- 1985–1989: Gorbacsov peresztrojka-/glasznosztyreformjai (a rendszer „megmentésének” kísérlete, miként bizonyos késői napóleoni kiigazítások) éppen ellenkezőleg feltárják és felgyorsítják az ellentmondásokat; a keleti blokk szatellitállamai fellázadnak és kiszabadulnak (a berlini fal 1989. november 9-én leomlik, a rezsimek 1989–1990 folyamán sorra összeomlanak) — a „külső birodalom” elvesztése, pontosan úgy, mint Napóleon szövetséges államainak elvesztése.
- 1990–1991: Belső nacionalista válságok, a köztársaságok kinyilvánítják szuverenitásukat; az 1991. augusztusi keményvonalas puccs látványosan kudarcot vall; Gorbacsov 1991. december 25-én lemond; a Szovjetunió 15 államra hullik szét. Ezt a kapitalista restauráció követi (a Jelcin-korszak sokkterápiája, oligarchák, privatizáció) — analóg módon a Bourbon-restaurációhoz: a forradalom előtti osztályelemek (vagy azok megfelelői) visszatérnek, visszafordítva a teljes forradalmi tulajdonviszonyokat, miközben egyes közigazgatási formákat megtartanak.

Mindkét esetben a „birodalom” (a francia kontinentális rendszer, illetve a szovjet keleti blokk/COMECON-befolyás) kívülről befelé töredezik szét, a belső bomlás felgyorsul, egy végső válság leleplezi az ürességet, és a régi társadalmi erők újraérvényesülnek (monarchia/kapitalizmus). A bonapartizmus fenntarthatatlannak bizonyul — „csúcsára állított piramis”, ahogyan Trockij fogalmazott —, mert azon nyugszik, hogy elfojtja a forradalom demokratikus alapját, miközben ellenséges külső nyomás közepette védelmezi (de eltorzítja) annak gazdasági alapját. A szovjet összeomlás tágabb történeti távlatban nem volt „hirtelen”, hanem az előrehaladó belső rothadás betetőzése, miként Napóleon birodalma sem tűnt el egyik napról a másikra, hanem egymást követő vereségek során erodálódott a restaurációig.

Franciaország és a Szovjetunió kezdete és vége összhangban áll Uzziás király és Ptolemaiosz bizonyágtételével. IV. Ptolemaiosz Philopatór döntő győzelmet arat a raffiai csatában (Kr. e. 217) az északi király (III. Antiokhosz) felett, de „nem erősödik meg általa” — ahelyett, hogy előnyét kihasználná, békét köt, visszatér a fényűzéshez és az önfelmagasztaláshoz, majd (a 3Makk 1–2-ben fennmaradt beszámoló szerint) diadala után Ptolemaiosz Jeruzsálembe látogat. Szíve

felfuvalkodván megkísérli, hogy belépjen a szentek szentjébe, és maga mutasson be áldozatot — ez a bitorlásnak és az igaz Isten elleni dacos lázadásnak cselekedete. Isteni csapás sújtja (bénulás), megaláztatik, és Isten népének üldözésére fordul. Uralkodása ezt követően fokozatos hanyatlás jegyében telik: erkölcsi romlottság, belső lázadások és az erő elvesztése jellemzi egészen haláláig. Ez Uzziás király (2Krón 26:16–21) pontos tükörképe, akinek szíve katonai sikerei után felfuvalkodott, s aki ezután bement a templomba, hogy tömjént égessen (elbitorolva a papok tisztét), és homlokán poklossággal sújtatott, ami nyilvános, látható ítélet volt. Ettől fogva Uzziás elkülönítve élt, az Úr házatól elzárva, egészen haláláig — lassú, elhúzódó enyészetben, nem pedig azonnali pusztulásban.

Mindkettő déli király, akiknek gőgje a jeruzsálemi templomba való betörésben nyilvánul meg, amelyet nem azonnali összeomlás, hanem fokozatos, felőrlő vég követ. Ez a tipológiai minta minden későbbi „déli király” számára.

1798: Franciaország lesz a déli szellemi király

„A vég idején” (1798) az ateista Franciaország (az a hatalom, amely éppen Egyiptom lelki jellemvonásait nyilvánította ki — Isten nyílt tagadását, amint a Jelenések 11:8-ban áll) nekimegy az északi királynak (a pápaságnak) azáltal, hogy foglyul ejti a pápát. Napóleon e támadás katonai megtestesítője. Franciaország 1798-ban a dél koronáját viseli, mert ugyanazt az ateista szellemet magasztalja fel, amelyet az ősi Egyiptom testesített meg.

Ám miként Ptolemaiosz sem tudta „győzelmét teljes mértékben kihasználni”, úgy a francia forradalom radikális szakasza sem tudta fenntartani vagy maradéktalanul exportálni vívmányait. A dél koronája tovább száll, amint az ateizmus filozófiája megéri, és új kormányzati hangra talál.

A progresszív vezetés jelképei: Napóleontól Leninig, majd Sztálinig

Ez a három nem véletlenszerű; fokozatos végkimenetek — mindegyik a déli király saját lassú felbomlása felé vezető pályájának egy további szakaszát képviseli. Napóleon — az első nagy jelkép 1798 után. Győzelmet arat Egyiptomban (a szó szerinti délen), túlfeszíti erejét (az 1812-es orosz hadjárat katasztrófa volt, amely veszteségek sorozatát indította el), peremvidéki birodalmát lépésről lépésre elveszíti (1813–1814), végső vereséget szenved (Waterloo, 1815), és kétszer is száműzetésbe kerül. Napóleon fokozatos, szakaszos bukást képvisel — pontosan úgy, mint Ptolemaiosz és Uzziás.

Lenin az 1917-es októberi forradalomban ragadta magához a koronát. A bolsevik „lökés” folytatja a háborút a régi rend ellen (beleértve a vallási hatalmat is). Ám a radikális szakasz nem képes megszilárdulni; Lenin saját egészsége is korán megromlik, és a rendszer bürokratizálódni kezd.

Sztálin, a megszilárdító (szovjet bonapartizmus) a forradalmat „befagyasztja” egy katonai-bürokratikus birodalommá, megőrzi annak alapvető vívmányait (az államosított gazdaság a Napóleon-féle Kódex antifeudális megfelelője), ám a hatalmat befelé (tisztogatások), valamint kifelé (terjeszkedés) fordítja. Mégis, a szív felfuvalkodik az ateizmusban; a rendszer nem képes valóban „a legtöbbet kihozni győzelméből”. Túlterjeszkedés (Afganisztán Napóleon oroszországi

hadjáratának párhuzama), stagnálás, kudarcot vallott reformok (a peresztrojka volt az utolsó kétségbeesett kísérlet), a csatlós államok elvesztése (1989–90 = a „szövetségesek” elvesztése), és végső felbomlás (1991).

A Szovjetunió összeomlása nem volt hirtelen — fokozatos volt, pontosan úgy, ahogyan Napóleon birodalma lépésről lépésre felmorzsolódott, és ahogyan Ptolemaiosz és Uzziás uralma is elhervadt templomi kevélységük pillanata után. A dél „lelki” királya (az ateizmus kormányzati formában) megkapta a maga elhúzódozó ítéletét: belülről kiüresedett, képtelenné vált a hazugság fenntartására, és elsodorta az északi király ellenmozgása (a pápaság újbóli felemelkedése a keletkezett űrben).

A francia forradalom (két lépésben) előképezi az orosz forradalmat (februári és októberi/bolsevik). A napóleoni bonapartizmus és fokozatos hanyatlása előképezi a sztálinista megszilárdulást és a Szovjetunió fokozatos hanyatlását. Mindez Dániel 11. fejezete déli királyának vonalában jelenik meg modern kori kibontakozásként, Ptolemaiosz ráfiai kudarcától és templomi gögjétől kezdve, Uzzijának ugyanazon bűnén és lassú végén át, egészen Franciaországig 1798-ban és annak ateista örököséig (a Lenin–Sztálin-korszakig), amely győzelmei által nem tudta megszilárdítani önmagát.

Lenin, a hatalom radikális alapítója vagy megragadója (párhuzamban a jakobinus/bolsevik felemelkedéssel; az 1917 utáni „taszító” szakasz rokon Napóleon korai konzulátusával Brumaire után). Sztálin volt a bonapartista megszilárdító (a szovjet birodalom építője, tisztogatások, a második világháborús győzelem, a hidegháború csúcspontja; szíve felemelkedett az ateizmusban, de hosszú távon képtelen volt a győzelmet teljesen „megerősíteni” — megkezdődik a túlfeszítettség).

Hruscsov a csúcspont utáni „olvadás” vezetője volt (1953–1964): elítéli Sztálint (Titkos beszéd, 1956), feltár bizonyos visszaéléseket, korlátozott reformokat kísérel meg, de nem képes feloldani a rendszer belső ellentmondásait. Ez párhuzamba állítható egy „thermidori” vagy a korai hanyatlás szakaszával — enyhül a terror, miközben az alapvető ateista struktúra érintetlen marad, ám a presztízs erodálódik (pl. az 1962-es kubai rakétaválságban elszenvedett megaláztatás a nagyobbak előtti kisebb napóleoni visszaesések megfelelője).

Gorbacsov volt a kétségbeesett reformer (1985–1991), aki a peresztrojkával (átalakítás) és a glasznoszttyal (nyíltság) mint végső erőfeszítésekkel próbálta „megmenteni” a rendszert, ám ezek felgyorsítják az összeomlást — a keleti blokk elvesztését (1989, berlini fal), a belső lázadásokat. Ez a legvilágosabb „fokozatos vég” jelző: hasonló Napóleon késői alkalmazkodási kísérleteihez az 1814-es invázió előtt, vagy Ptolemaiosz/Ozija templomi kevélység utáni elhúzódozó hanyatlásához. Gorbacsov 1989-es konkordátuma/találkozója II. János Pál pápával (az északi király) a lelki vereséget jelképezi — a déli király ateizmusa enged a pápaság újjáéledésének.

Jelcin volt a végső felbomlási alak (1991-től kezdve), aki elvezetett az 1991. augusztusi puccsal szembeni ellenálláshoz, Oroszország elnökévé vált, felügyelte a Szovjetunió felbomlását (1991. december), a sokterápiás privatizációt és a kapitalista restaurációt. Ő testesíti meg a kaotikus véget és a forradalom előtti elemek részleges „helyreállítását” (az oligarchikus kapitalizmust, miként a Bourbonok visszatérését Napóleon után). A déli király palotája elsöpörtetik, beteljesítve Dániel 11:40 forgószélszerű északi hódítását (a pápaság az Egyesült Államokkal való szövetség

által).

A tipológia az elhúzódozó, lépésről lépésre végbemenő ítéletet hangsúlyozza, nem pedig az azonnali bukást, miként IV. Ptolemaiosz raffiai győzelme is göghöz, templomi behatoláshoz, isteni csapáshoz és lassú sorvadáshoz vezetett; Uzzias leprás elkülönítése haláláig; Napóleon fokozatos veszteségei (Oroszország, Lipcse, Párizs, Elba, Waterloo). A szovjet vonal a csúcserőt Sztálin alatt azonosítja, a fokozatos kiüresedést pedig a Hruscsov-féle enyhülés idején, amely feltárja a rendszer repedéseit. Azután a Brezsnyev-korszak stagnálása, majd Gorbacsov reformjai gyorsító tényezőkké válnak; Jelcin korszaka teljessé teszi a söprést (a Szovjetunió felbomlik, az ateizmus kormányzati formája véget ér). A „szíve felfuvalkodott” az egész vonalon megnyilvánul (ateista dacoskodás), de egyik sem „hozza ki a legtöbbet a győzelemből”.

A déli királyok vége fokozatos, Sátán bukása a keresztnél kezdődött, végül pedig 1.000 évre száműzetésbe küldetik, majd meghal.

És láttam egy angyalt alászállni a mennyből, akinél a mélység kulcsa volt, és kezében egy nagy lánc. És megragadta a sárkányt, ama régi kígyót, aki az Ördög és a Sátán, és megkötözte ezer esztendőre, és levetette őt a mélységbe, és bezárta őt, és pecsétet tett reá, hogy többé meg ne tévessze a nemzeteket, míg be nem telik az ezer esztendő; azután pedig el kell oldoztatnia egy kevés időre.

És láttam királyi székeket, és leültek azokra, és ítélet adatott nekik; és láttam azoknak a lelkét, akiket lefejeztek Jézus bizonyágtételéért és az Isten beszédéért, és akik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették fel annak bélyegét homlokukra vagy kezükre; és életre keltek, és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. A halottak többiek pedig nem keltek életre, míg be nem telt az ezer esztendő.

Ez az első feltámadás. Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Istennek és a Krisztusnak papjai lesznek, és vele együtt uralkodnak ezer esztendeig.

És amikor betelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik börtönéből, és kimegy, hogy megtévessze a föld négy szegletén levő nemzeteket, Gógot és Magógot, hogy egybegyűjtse őket a hadakozásra; akiknek száma olyan, mint a tenger füvénye. És felvonultak a föld szélességére, és körülvették a szentek táborát és a szeretett várost; de tűz szállt alá Istentől a mennyből, és megemésztette őket. És az ördög, aki megtévessztette őket, a tűz és kénkö távába vettetett, ahol a fenevad és a hamis próféta vannak, és gyötrődni fognak éjjel és nappal örökkön örökké. Jelenések 20:1–10.

A következő cikkben folytatjuk a déli királyról szóló vizsgálódásunkat Dániel tizenegyedik fejezetének tizenegyedik–tizenötödik versei alapján.

A vég ideje című folyóirat 1996-ban jelent meg, és azt a Dániel könyvéből származó próféciaát képviseli, amely 1989-ben nyert feloldást. A folyóiratot nemrég a ChatGPT olvasta el, és felkérést kapott arra, hogy értékelje Ukrajna szerepét a folyóiratban bemutatott negyvenedik vers történetében. Az alábbiakban annak a folyóiratnak a felosztása következik, amely harminc éve a

nyilvános feljegyzések részét képezi. A folyóiratban Ellen White írásaiból vett első részlet a Testimonies, 9. kötet, 11. oldal.

Áttekintés: Ukrajna a prófétai keretrendszerben

A folyóirat Dániel 11:40–45 prófétai vázlatában Ukrajna a Szovjetunió összeomlásával, valamint a pápaság (az északi király) és az ateista kommunizmus (a déli király) közötti küzdelemmel összefüggésben kerül tárgyalásra. Ukrajna a helyettesítő háborúk záró szakaszaiban kulcsfontosságú vallási és geopolitikai ütközőterületként jelenik meg, különösen az ukrán katolikus egyházra és annak a szovjet uralom alatti évtizedes elnyomást követő legalizálására való tekintettel.

A folyóirat Ukrainát a Dániel 11:40 tágabb prófétai beteljesedésének részeként mutatja be, leírva a dél királyának elsöprését egy Vatikán–Egyesült Államok szövetség által. Ukrajna úgy jelenik meg, mint a szovjet ateizmus meggyengülésének és a katolikus befolyás kelet-európai újjáéledésének bizonyítéka.

Ukrajna az északi és a déli király közötti háborúban

A folyóirat azt tanítja, hogy a déli király az ateizmus, amely először Franciaországban (1798), később pedig a szovjet Oroszországban öltött testet. Az északi király a pápaság, és Dániel 11:40 egy lelki háborút ír le, amely 1798-ban kezdődik, és 1989-ben, a Szovjetunió összeomlásában éri el tetőpontját. Ukrajna ebben az összefüggésben a szovjet blokk részeként jelenik meg, amelyet Dániel 11:40 beteljesedéseként elsöpörnek. A kiadvány a Szovjetunió összeomlását a pápaság halálos sebének gyógyulásában (Jelenések 13) megtett első lépésként mutatja be.

Az Ukrán Katolikus Egyház elnyomása (idézett források)

A folyóirat a katolikusok szovjet uralom alatti üldöztetésének világi dokumentációját tartalmazza.

A Time Magazine 1989. december 4-i számából:

„A második világháború után heves, bár általában kevésbé véres üldözés terjedt át Ukrainára és az új szovjet blokkra, római katolikusok és protestánsok millióit sújtva, valamint az ortodoxokat is.”

Ukrajna azon jelentős területek egyikeként azonosítható, ahol a katolicizmust a kommunizmus alatt elnyomták.

Az Ukrán Katolikus Egyház legalizálása

Az Ukraináról szóló vita egyik fő hangsúlypontja a hosszú időn át betiltott Ukrán Katolikus Egyház legalizálása.

A Life Magazine 1989. decemberi számából:

„Csehszlovákiában a közelmúltban három új katolikus püspököt neveztek ki. És ebben a hónapban Gorbacsov Olaszországba tett látogatása során találkozik II. János Pál pápával — ez

lesz a Kreml és a Vatikán vezetőinek első személyes találkozása. A tárgyalások az Ukrajnai Katolikus Egyház legalizálásához vezethetnek a Szovjetunióban, ahol azt hosszú ideje betiltották.”

Az U.S. News & World Report 1989. december 11-i számából:

„A vallásszabadság újjáéledésétől azt várják, hogy magában foglalja az ötmillió hívőt számláló Ukrán Katolikus Egyházra vonatkozó hivatalos tilalom feloldását is, amely 1946 óta a földalattiban maradt fenn, amikor Sztálin elrendelte beolvasztását az Orosz Ortodox Egyházba. Az ukrán egyház törvényes elismertetésének kivívása a pápa egyik elsődleges célja volt.”

A folyóirat ezt az ateista ellenőrzés meggyengülésének és a katolikus hatalom helyreállításának bizonyítékaként mutatja be. Ezt a Vatikán diplomáciai nyomásának közvetlen következményeként azonosítja, és a Dániel 11:40 beteljesedésének egyik mérföldköveként Ukrajnát állítja elénk mint a pápaság befolyásának a volt kommunista területen történő újbóli megerősödésének látható példáját.

Ukrajna mint a pápaság előretörésének bizonyítéka

A kommunizmus összeomlása nem pusztán politikai változásként, hanem az ateizmus lelki vereségeként, a pápaság geopolitikai előretöréseként és a pápaság világhatalmi uralomhoz való visszatérésének kezdeteként jelenik meg. Ukrajna esettanulmánnyá válik a szovjet vallási elnyomás felszámolásáról és Róma stratégiai győzelméről Kelet-Európában. Ez az erőszakkal kikényszerített ateizmustól a helyreállított katolikus tekintély felé történő látható elmozdulást jelképezi, és az Ukrán Katolikus Egyház legalizálását prófétai megerősítésként kezelik arra nézve, hogy az északi király „forgószélként” söpörte el a déli királyt.

Ukrajna és a tágabb prófétai sorrend

1. 1798 – A pápaság halálos sebet kap.
2. 1917 – Az ateizmus Oroszországba helyeződik át (bolsevik forradalom).
3. 1989 – A Szovjetunió összeomlik.
4. Ukrajna – legalizálták a katolikus egyházat.
5. A pápaság visszanyeri geopolitikai befolyását.
6. Az Egyesült Államok végül pápai befolyás alá kerül (Dániel 11:41).
7. Az egész világ követi (Dániel 11:42–43).

Ukrajna a 3–4. szakaszba illeszkedik, mint a szovjet ateizmus és a helyreállított pápai befolyás közötti átmenet része.

Az ukrajnai tárgyalásban hivatkozott források

- Jeff Pippenger (elsődleges teológiai keret)

A prófétaág Lelke

- A nagy küzdelem
- Válogatott üzenetek
- Bizonyágtételek a gyülekezet számára

Világi sajtó

- Time magazin
- Life Magazine
- U.S. News & World Report

Ukrajnát a következőkkel összefüggésben említik:

- A második világháború utáni katolikus üldöztetés
- Az Ukrán Katolikus Egyház földalatti fennmaradása
- Gorbacsov–Vatikán diplomácia
- A katolikus hierarchia jogi helyreállítása

Ukrajna szerepének összefoglalása a hírlevélben

Ukrajna a szovjet ateizmus alatt az elnyomott katolicizmus egyik erőssége volt. Az Ukrán Katolikus Egyház legalizálása a déli király meggyengülését jelezte. A Vatikán ukrajnai befolyása a pápaság újjáéledését mutatta, és Ukrajna vallási elmozdulása kézzelfogható bizonyítékul szolgált arra, hogy Dániel 11:40 beteljesedőben van. Az Ukrajnát övező események a pápaság halálos sebének gyógyulásában megtett első lépés részét képezték. Ukrajna ezért nem elszigetelt politikai eseményként jelenik meg, hanem prófétai jelzőként Dániel 11 végső mozzanatain belül.